

Arrest

nr. 176 376 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij aangetekend schrijven van 11 oktober 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D GIELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M DUBOIS die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 24 juli 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 9 augustus 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Bulgarije en hij aldaar op 18 mei 2016 reeds asiel vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 11 augustus 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 17 augustus 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten.

1.5. De Bulgaarse autoriteiten aanvaarden bij schrijven van 26 augustus 2016 het terugnameverzoek op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 3 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 4 oktober 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : [A.] (alias BG: [G.])
voornaam : [T. K.] (alias BG: [T.])
geboortedatum : [...] (alias BG: [...])
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 24.07.2016 is aangekomen in België. Op 09.08.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde over het staatsburgerschap van Afghanistan te beschikken en geboren te zijn te [...] op [...].

Uit het Eurodacverslag van 09.08.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd omwille van een verzoek om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 26.08.2016 het verzoek tot terugname van bovengenoemde persoon ingewilligd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.08.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Bulgarije. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.08.2016 dat hij vanuit Afghanistan ongeveer drie en een halve tot vier maanden onderweg was alvorens in België aan te komen. Betrokkene verklaarde verder dat hij te voet vanuit Afghanistan naar Iran reisde waar hij drie tot vier dagen later zou zijn aangekomen. Vanuit Iran zou betrokkene te voet en per auto verder gereisd zijn naar Turkije waar hij vijftien dagen na zijn vertrek uit Afghanistan zou zijn aangekomen. Vanuit Turkije zou betrokkene per auto en te voet zijn verder gereisd naar Bulgarije waar hij vier tot vijf dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije geforceerd werd zijn vingerafdrukken te geven en verplicht asiel moest aanvragen omdat hij anders naar Afghanistan gerepatrieerd zou worden. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende anderhalve maand in een open centrum verbleef maar zijn beslissing niet afwachtte aangezien België zijn doel was. Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per vrachtwagen illegaal naar Italië gereisd zijn waar hij twee dagen en twee nachten later zou zijn aangekomen. Na één nacht op een onbekende plaats zou betrokkene te voet en per trein vanuit Italië naar Frankrijk gereisd om vervolgens vanuit Frankrijk te voet en per trein naar België te reizen waar hij op 24.07.2016 zou zijn aangekomen. Op

09.08.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 09.08.2016 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije asiel heeft aangevraagd en hiertoe verplicht werd omdat hij anders gerepatriëerd zou worden naar Afghanistan en dat hij zijn beslissing in Bulgarije niet heeft afgewacht (DVZ, 22 & 33), werd op basis van deze gegevens op 17.08.2016 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten overgemaakt. De Bulgaarse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek op 26.08.2016 ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening.

De Bulgaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije geregistreerd is onder de gegevens van [G. T.], geboren op [...] met het staatsburgerschap van Afghanistan. Uit de informatie vervat in het Bulgaarse terugnameakkoord van 26.08.2016 blijkt dat de gegevens die betrokkene in Bulgarije heeft opgegeven, met name [G. T.], geboren op [...] met het staatsburgerschap van Afghanistan, essentieel verschillen van de in België opgegeven identiteitsgegevens, met name [A. T. K.], geboren op [...] met het staatsburgerschap van Afghanistan. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.08.2016 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vervat in zijn gehoor van 11.08.2016 en de informatie vervat in het Bulgaarse terugnameakkoord van 26.08.2016 het tegendeel blijkt. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Bulgarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Bulgarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Bulgarije dan in België zou genieten. Bulgarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in Bulgarije niet goed behandeld werd. Betrokkene stelt daarover dat hij verplicht werd om asiel aan te vragen omdat ze hem ander naar Afghanistan zouden repatriëren en stelde dat ze hem forceerden zijn vingerafdrukken te geven terwijl hij gezegd had dat hij naar België wilde reizen. Betrokkene stelt verder dat hij ook in het centrum slecht behandeld werd en dat hij er geregeld geslagen werd (DVZ, vraag 33). Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije geforceerd werd zijn vingerafdrukken te geven terwijl hij gezegd had dat hij naar België wilde reizen (DVZ, vraag 33), dient te worden opgemerkt dat in art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige

IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 603/2013) wordt gesteld dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden – onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – van Verordening (EU) nr. 603/2013, een verplichting is. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht of geforceerd werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij gezegd zou hebben dat hij naar België wilde reizen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hij heeft van horen zeggen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene waarbij hij dat hij niet goed behandeld werd en hij verplicht werd om asiel aan te vragen omdat hij anders gerepatrieerd zou worden naar Afghanistan dient te worden opgemerkt dat betrokkene hier op geen enkele manier duidelijk maakt waar dit een schending van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU, 2013/33/EU, Verordening 604/2013 of Verordening 6013/2013, of art. 3 van het EVRM of art. 4 van het EU-Handvest zou inhouden. Het gegeven dat de Bulgaarse autoriteiten betrokkene wijzen op de verschillende mogelijkheden die er zijn en wat de gevolgen van die mogelijkheden zijn en derhalve haar Europese en internationale verplichtingen naleeft, kan dan ook niet beschouwd worden als een inbreuk op de aangehaalde geldende Europese en internationale regels. De verklaring van betrokkene dat hij naar België wilde reizen en niet in Bulgarije wilde blijven, wijzigt niets aan deze vaststelling. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij ook in het centrum slecht behandeld werd, en dat hij er geregeld geslagen zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene dit zonder meer poneert maar deze verklaringen op geen enkele wijze aantoon. Betrokkene verklaarde weliswaar dat hij in het centrum geregeld geslagen zou zijn maar geeft geen informatie of duiding over de omstandigheden en context waarin dit zou hebben plaatsgevonden en geeft evenmin enige concrete informatie door wie en waarom hij geslagen zou zijn. Betrokkene blijft in zijn verklaringen over zijn verklaarde slechte behandeling in het centrum steken in zeer vage en algemene verklaringen terwijl men gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een asielaanvraag er op zijn minst van de asielzoeker kan verwacht worden dat hij hierover concrete elementen of bewijzen aanbrengt zeker indien men dergelijke verklaringen aflegt om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Bulgarije, omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten, hetgeen in het geval van betrokkene niet het geval is. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Bulgarije omwille van redenen die verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Bulgaarse autoriteiten kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd worden beschouwd. Wat een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat het UNCHR in haar rapport van 02.01.2014, (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 02.01.2014) stelde dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief dergelijke structurele tekortkomingen vertoonde dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden. Op 01.04.2014 publiceerde het UNHCR (UNHCR, “Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria”, 01.04.2014) echter een update van haar rapport waarin het UNHCR stelt dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het UNCHR stelde in dit rapport van april 2014 wat betreft personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag indienen. Het UNHCR stelt in dit rapport eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden

overgezet niet automatisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentrum van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze indien ze in het kader van een asielprocedure in het bezit gesteld worden van een registratiebewijs waardoor ze beschermd worden tegen "refoulement". Het UNHCR stelt in haar rapport van 01.04.2014 weliswaar dat men voorzichtig dient om te gaan met de overdracht van asielzoekers die tot kwetsbare groepen behoren maar uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een volwassen man is geboren in 1990 en uit het administratief dossier van betrokkene niet kan opgemaakt worden dat hij tot een kwetsbare groep zou behoren omwille van een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt ook nergens dat hij nood zou hebben aan specifieke noden waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou inhouden of uitmaken. In het meest recent gepubliceerde "National Country Report" met betrekking tot Bulgarije, dd. 15.10.2015 en "last updated" op 24.12.2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE (Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015, verder: AIDA-rapport) wordt gesteld dat zowel Amnesty International in maart 2014 (AI, "Suspension of returns of asylum-seekers to Bulgaria must continue", AI, 07.03.2014) en ECRE op 07.04.2014 (ECRE, "ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers for asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation" 07.04.2014) vroeg om de opschorting van overdrachten naar Bulgarije te behouden omdat er alsnog tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan en waarin gesteld wordt dat er een graduele verslechtering van de asielprocedure werd vastgesteld (p. 11-12). De DVZ is er zich terdege van bewust dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de asielprocedure en de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Het gegeven dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten en er ruimte is voor verbetering toont echter niet aan dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije kan echter niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd worden om tot een dergelijk besluit te komen. Daar waar Amnesty International (verder AI) oproept om een opschorting te behouden voor overdrachten naar Bulgarije dient te worden opgemerkt dat dit een neerslag is van een "follow-up visit" aan Bulgarije in maart 2014. In dit rapport erkent de NGO inspanningen van de Bulgaarse instanties, maar stelt dat nog meer inspanningen nodig zijn voordat overdrachten kunnen worden hervat. Daar waar de auteurs van het AIDA rapport dd. 24.12.2015 geen aanbevelingen doen betreffende overdrachten aan Bulgarije oordeelde het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties toch wel als een gezaghebbende bron te beschouwen, na een grondige en omvattende evaluatie dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Het rapport van AI dateert bovendien van voor het rapport van het UNHCR waarin het UNHCR stelt dat een opschorting van overdrachten naar Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat toegang tot de tolkdiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkdiensten. Uit een recent het rapport van het Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee" (verder: BHC) genaamd "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria" met publicatiedatum januari-april 2016 valt eveneens af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming maar hieruit kan juist worden afgeleid dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Wat betreft Dublin-terugkeerders wordt in een recente publicatie van het BHC aan het "State Agency for Refugees" (verder: SAR) de aanbeveling gedaan dat Dublin-terugkeerders waarvan de procedure tot statusdeterminatie is beëindigd, worden teruggenomen en dat hun eerdere verzoek om internationale bescherming wordt hervat en dat zij niet worden verplicht tot het indienen van een navolgende aanvraag. De SAR heeft hierop gereageerd dat dit sinds de aanpassingen van 22.12.2015 aan de Bulgaarse asielwetgeving reeds het geval is en dat

er in dergelijke gevallen geen sprake is van een navolgende asielaanvraag (BHC-rapport, p. 26-27. De Bulgaarse autoriteiten hebben op 26.08.2016 een terugnameakkoord gegeven op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening heeft betrekking op verzoekers wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere Lid-Staat heeft ingediend of die zich zonder een verblijfstitel ophoudt in een andere Lid-Staat terug te nemen. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Bulgaarse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van betrokkene inhoudelijk zullen behandelen. Er zijn na het rapport van het UNHCR dd. 01.04.2014 evenmin nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit het rapport van Nils Muiznieks naar aanleiding van zijn bezoek aan Bulgarije van 09 tot 11 februari 2015 en gepubliceerd op 22.06.2015 (CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015) blijkt evenmin dat er structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen worden vastgesteld, waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft het rapport "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" van Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler gepubliceerd in 2014 dient te worden opgemerkt dat rapport reeds in de disclaimer stelt dat: "the findings, interpretations and conclusions expressed in this report are those of the authors and do not necessarily reflect the views or official position of the funding bodies" waardoor men reeds kan twijfelen aan de betrouwbaarheid en het objectief karakter ervan. In tegenstelling tot hierboven aangehaalde rapport zijn de observaties en vaststellingen van het UNHCR een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar. Het mag voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat het officiële gepubliceerde standpunt van een officiële gezaghebbende internationale autoriteit zoals het UNHCR als betrouwbaarder en objectiever beschouwd dient te worden dan een rapport waarin reeds in de disclaimer gesteld wordt dat de bevindingen, interpretaties en conclusies in het rapport de mening zijn van die van de auteurs en niet noodzakelijk de visie of officiële standpunt van zij die het subsidiëren. Wat betreft de informatie in het rapport van ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" van februari 2016 (verder ECRE/ELENA-rapport) waarin gesteld wordt dat er geen toegang is tot tolken (p. 5-6) dient te worden opgemerkt dat uit de pagina's 23 en 24 van het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot de tolkendiensten buiten het persoonlijk interview moeilijk is, maar niet dat er in het geheel geen toegang is tot de tolkendiensten zoals aangehaald in het ECRE/ELENA-rapport. Uit het rapport van het BHC van januari-april 2016 en dus recenter dan het ECRE/ELENA rapport valt weliswaar af te leiden dat tolken in de afgelopen periode hun vertaalwerkzaamheden wegens betalingsproblemen tijdelijk hebben neergelegd, maar niet dat asielzoekers in Bulgarije in het geheel niet langer door tolken worden bijgestaan. De hiervoor geschetste problemen met de vertaaldiensten leiden, zo blijkt ook uit dat rapport, wel tot vertragingen in de gehoren en de registratie van de verzoekers om internationale bescherming (BHC-rapport, p. 12-13) maar hieruit kan juist worden afgeleid dat Bulgarije de behandeling van de verzoeken opschort bij het ontbreken van vertaaldiensten. Uit de stukken kan echter niet worden afgeleid dat de beschikbaarheid van tolken in Bulgarije niet voldoet aan de internationale vereisten. Wat betreft de beschikbaarheid van rechtsbijstand dient te worden opgemerkt dat op pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Op pagina 25 en 26 van het AIDA-rapport is vermeld dat de SAR daadwerkelijk informatie verschaft over de rechtsmiddelen die tegen een afwijzend besluit kunnen worden ingediend en dat rechtsbijstand bij de gerechtelijke procedures door de Staat wordt vergoed. Bovendien blijkt uit pagina 4 en 7 van het AIDA-rapport eveneens dat ook tijdens de beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing opvang mogelijk is en dat vreemdelingen alleen bij herhaalde aanvragen van opvang verstoken blijven hetgeen op betrokkene niet van toepassing is aangezien er geen sprake is van een navolgende aanvraag. Bovendien blijkt uit de laatste alinea van pagina 47 van het AIDA-rapport dat tegen een weigering om tot de opvang te worden toegelaten bovendien rechtsmiddelen kunnen worden aangetekend en dat rechtsbijstand wordt toegekend, zodra het beroep bij de rechtbank aanhangig is. Uit pagina 18 van het AIDA-rapport van oktober 2015 blijkt bovendien dat alle beroepen opschortende werking hebben en rechtsbijstand op verzoek door de rechtbank kan worden verleend. Wat betreft opvang dient te worden opgemerkt dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en

vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport "2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria", van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hogerop reeds gesteld zijn er evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Bulgaarse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in haar geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Op basis van een analyse van de aangehaalde rapporten, blijkt dan ook dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Met betrekking tot gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Zoals reeds gesteld heeft het UNHCR als gezaghebbende internationale autoriteit haar positie van april 2014 ten opzichte van Bulgarije niet gewijzigd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te

bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van de rapporten (UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 02.01.2014; UNHCR, "Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", 01.04.2014 ; Tsvetelina Hristova, Raia Apostolova, Neda Deneva & Mathias Fiedler "Trapped in Europe's Quagmire: The Situation of Asylum Seekers and Refugees in Bulgaria" 2014; Savova Iliana, "National Country Report Bulgaria", AIDA, 15.10.2015 last updated op 24.12.2015; CHR, Report by Nils Muiznieks, CHR of the Council of Europe, following his visit to Bulgaria from 09 to 11.02.2015, Strasbourg, 22.06.2015, ECRE/ELANA, "Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" februari 2016, Legal Protection of Refugees and Migrants Program" en "Bulgarian Helsinki Committee", "Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria", januari-april 2016; '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria", US Department of State, 13 april 2016) waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Bulgarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM), meer bepaald in de zaak Mohammed vs Oostenrijk (nr 2283/12) van 06.06.2013 blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-III-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook structureel zijn van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze Dublin-lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM en art. 4 het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De DVZ oordeelt dat er op basis van de aangehaalde rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Bulgaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Bulgarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Bulgarije er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Bulgaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een kopie van de aangehaalde rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat hij goede dingen hoorde over België en dat de mensen er ontvankelijk zijn en dat hij daarom naar België kwam (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij heeft horen zeggen over België. Aan dergelijke informatie die men heeft van horen zeggen en derhalve

van derden vernomen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hij heeft van horen zeggen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.08.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 11.08.2016 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 32). Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Bulgarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Bulgarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Bulgarije toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art.20§5 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Bulgarije waar hij op de luchthaven van Sofia aan de bevoegde Bulgaarse autoriteiten zal worden overgedragen (4).”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk,

§ 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verzoeker had eerst asiel aangevraagd in Bulgarije alwaar tevens zijn vingerafdrukken werden afgenomen. Dit alles is onder dwang gebeurd en hierbij werd hij tevens geslagen door de Politie.

Er werd van verzoeker nooit een verhoor afgenomen. Evenmin werd er aan verzoeker enige toegang tot een tolk of juridische bijstand verleend in het kader van de asielprocedure, indien er al sprake kon zijn van enige procedure.

In het opvangcentrum werd verzoeker meermaals geslagen en hij verwijst tevens naar een gebrek aan voeding en begeleiding in het opvangcentrum.

Bijkomend hebben de politiediensten in Bulgarije zijn gsm en cash geld gestolen waarbij hij eveneens het slachtoffer werd van slagen door de politiediensten.

Verweerster stelt dat verzoeker niet slaagt in zijn bewijslast dat hij daadwerkelijk slecht werd behandeld in het opvangcentrum in Bulgarije aangezien hij dermate vaag zou blijven en dat hij concrete elementen en bewijzen dient aan te brengen over de omstandigheden en de context waarin dit zou hebben plaatsgevonden.

Conform de rechtspraak van het EHRM slaagt verzoeker erin het begin van bewijs te leveren dat hij, indien hij wordt overgedragen aan Bulgarije, hij zal onderworpen worden aan een in artikel 3 E.V.R.M. bedoelde behandeling.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten om inzicht te krijgen in het verloop en de behandeling van verzoeker wanneer hij wordt overgedragen aan Bulgarije.

Enerzijds verwijst verweerster naar het standpunt van UNHCR van 01 april 2014 waarin wordt gesteld dat een algemene opschorting van een overdracht naar Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is en dat er zich geen problemen meer zouden mogen stellen en dat verzoeker terecht zal kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat hij beschermd zal worden tegen "refoulement".

Anderzijds erkent verweerster dat zowel Amnesty International als Eccre van oordeel zijn om de opschorting te behouden omdat er nog steeds tekortkomingen in delen van het opvangsysteem en lacunes in de asielprocedure zouden bestaan. Verweerster erkent tevens dat het AIDA-rapport van 24.12.2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de asielprocedure en de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Verweerster stelt zelf dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers tekortschieten doch dat dit niet aantoonbaar is dat de gebreken zo ernstig zijn dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Hieruit kan worden afgeleid dat verweerster zelf meent dat er met de nodige voorzichtigheid dient te worden beslist over de overdracht naar de Bulgaarse autoriteiten omwille van de tekortkomingen in het opvang- en asielsysteem doch vervolgens kortweg stelt dat verzoeker zelf geen problemen zou ondervinden.

Verzoeker meent dat bij een overdracht naar Bulgarije er geen enkele garantie is dat er geen tekortkoming zou voordoen in hoofde van verzoeker en dat hij wel degelijk kan blootgesteld worden aan een mogelijke schending van art. 3 EVRM.

Verweerster verwijst naar de publicatie "Bulgaria as a country of asylum "(Stuk 3):

UNHCR recommends that Dublin participating States conduct an individual assessment as to whether a transfer would be compatible with States' obligations to protect an individuals' fundamental rights under European Union (EU) and international law, in particular with regard to asylumseekers who have specific needs or vulnerabilities.

Moreover, given, inter alia, the potentially large number of pending Dublin transfers to bulgaria, UNHCR is concerned about the medium- to long-term sustainability of the improvements made so far.

Nevertheless, UNHCR remains concerned about the accommodation and sanitary conditions in Vrazdebhna and Voenna Rampa centres which at present host 811 asylum-seekers, the majority of whom are Syrian. Sanitary facilities are very limited in these centres, with an inadequate number of toilets, bathrooms with limited access to hot water, and sewage systems with persistent blockages. Two cases of Hepatitis A. have been confirmed.

Lack of adequate and affordable housing is another area seriously affecting the integration of beneficiaries of protection in bulgaria. In the absence of support to find suitable accommodation, those granted status have to stay in reception centres with no, or very limited, ability to integrate into Bulgarian society.

In terms of quality control, UNHCR and BHC have reviewed 40 case files and have observed contradictions and inconsistencies in approximately 80% of those reviewed, with no indication of whether the asylum-seeker was given an opportunity to explain these contradictions during the asylum interview. These contradictions have been used as a basis for rejection. In addition, some written decisions fail to make a clear link between statements made during interviews and the basis of the decision, which make an eventual appeal difficult. Audio recording is possible; however, it was not used in most of the cases. SAR has a quality audit unit. The staff of this unit are also tasked with the Dublin procedure.

Verzoeker verwijst tevens naar het "Country report Bulgaria 2015" (Stuk 4)

"On 2 January 2014 the UNHCR issued a paper that assesses the prevailing reception conditions and asylum procedures in Bulgaria, including the situation for people transferred to Bulgaria under the Dublin Regulation. 80 The paper noted that existing gaps in the national asylum system had worsened following an exponential rise in the numbers of the new arrivals in Bulgaria since the autumn of 2013, with a serious impact on affected asylum seekers. UNHCR concluded that asylum seekers in Bulgaria faced a real risk of inhuman or degrading treatment, due to systemic deficiencies in both the reception conditions and asylum procedures and urged other EU Member States to halt all transfers of asylum seekers to Bulgaria pursuant to the Recast Dublin Regulation where it applied. On 15 April 2014, UNHCR lifted its call for all Dublin transfers to Bulgaria to be suspended in light of the improvements in the asylum system and reception conditions that were achieved with the sup ort of UNHCR, EASO and non-governmental stakeholders. Nevertheless, it continued to raise concerns with respect to access to the territory, inadequate reception conditions in two of the centres; the lack of systematic identification of vulnerable asylum seekers, and in particular (unaccompanied) children, and of a system to respond to their needs; the quality of decisions on asylum applications and procedures; and the absence of an integration programme for those who have been granted a protection status. UNHCR expressed' particular concern that "in the absence of a solid strategy and sustainable programme to ensure access to livelihoods, affordable housing, language acquisition and effective access to formal education for children, beneficiaries of international protection may not have effective access to selfreliance opportunities and thus may be at risk of poverty and homelessness".81 UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation "for certain groups or individuals". In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term. "

Uit de hierboven geciteerde publicaties blijkt duidelijk dat eind 2015 er in geen enkel geval een degelijke asielpcedure is in Bulgarije en tevens dat er in verschillende opvangcentra erbarmelijke leefomstandigheden zijn. De kans dat verzoeker in dergelijk centra terecht zal komen is wel degelijk reëel.

Naast de erbarmelijke leefomstandigheden in verschillende opvangcentra laat de behandeling van

asielzoekers ook te wensen over: (Stuk 5):

"Take the case of 16-year-old Abdullah from Afghanistan, who experienced Bulgaria's "respect" first hand.

"When Bulgarian police saw us, we tried to run away, " he said.

'They chased us with dogs and shot at us. There were five police. When they caught us, they started beating us.

They kicked me and the others wherever they could reach.

They did this for about an hour and threatened us with the dogs. They took my money and mobile. "

Abdullah (not his real name) is one of several migrants and asylum seekers who told Human Rights Watch about summary returns from Bulgaria, and violence both at its borders and inside detention centers in late 2015.

These are not new problems; we also documented similar abuses in April and September 2014.

Yet Abdullah 's and hundreds of others' similar testimonies have fallen on deaf ears at EU headquarter's in Brussels.

While Bulgaria has the right to protect its borders, it doesn't have the right to summarily return people to Turkey or physically abuse them. By focusing on border protection, Avramopoulos missed the chance to press Bulgaria on violence against migrants and asylum seekers.

The commission should forcefully remind Bulgaria of EU laws and standards, and urge Bulgarian authorities to investigate these credible reports of abuses and bring them to a halt.

Because ignoring Abdullah's story don't take the allegations go away, and resorting to violence is no way to manage the refugee crisis. "

Er mag gesteld worden dat verzoeker toch over enige garantie zou mogen beschikken bij zijn overdracht hetgeen in casu niet het geval is.

Tevens stelt verweerder dat er geen bewijs voorhanden is dat de situatie in Bulgarije ertoe zal leiden dat verzoeker zal worden gerepatrieerd naar zijn land van herkomst vooraleer er zal worden beoordeeld of hij bescherming behoeft.

Hieromtrent wijst verzoeker nogmaals naar het Country report Bulgaria 2015 " (Stuk 3):

"In 2014 the SAR applied the so-called prima facie approach to assessing Syrian applications for protection as "manifestly well-founded". This approach enabled SAR as of the end of 2014 to report the highest recognition rate ever in the history of its existence since 1993: respectively - 55% overall recognition rate and 6% rejection rate (in total 12,787 decisions, of which 40% or 5,162 refugee statuses, 15% or 1838 humanitarian statuses, 6% or 738 refusals, 17% or 2,196 suspended and 22% or 2,853 terminated procedures).

This approach changed in the beginning of 2015 when the asylum administration started to issue negative decisions to Syrian nationals, most commonly substantiated with internal flight alternative arguments or protection available in third safe country (Northern Iraq). For the time being this approach is applied to a limited number of Syrian applicants, 139 but the plans of the administration to extend it are overt - if the national courts uphold the approach in the final decisions within commenced appeal procedures.

In the first half of 2015, the overall recognition rate decreased to 40%. It was mainly on account of drastic decrease with 10% of subsidiary protection (humanitarian status) granting, which was only 5% (365 out of 7,520 decisions) in comparison with 2014, when it was 15% (1,838 out of 12,787 decisions). Refugee recognition rate remained relatively high — 35% (40% in 2014) as 2,652 out of 7,520 decisions were refugee statuses. ejection rate did not change significantly as it marked just a slight increase to 9% (337 refusals out of 7,520 decisions) in comparison with 6% in 2014 (738 refusals out of 12,787 decisions).

Refugee recognition rate of non-Syrian nationals was 4% (109 out of 2,652 refugee statuses), 8% subsidiary protection rate (31 out of 365 humanitarian statuses), 91% rejection rate (349 refusals out of 380 refusals) and —as a result of it, altogether 90% of them left Bulgaria prior their decision-taking as 95% of determination procedures were stopped (1,218 out of 1,269 suspensions) and 88% (3,462 out of 3,915 terminations) were terminated in absentia. "

Hieruit blijkt dat Bulgarije zelfs Syrische vluchtelingen stelselmatig bescherming weigert. Het valt op te merken dat de Syrische vluchtelingen in België wel degelijk nog steeds bescherming genieten.

Dat Bulgarije over een afdoende asielprocedure beschikt wordt in casu wel degelijk weerlegd.

Naast de hierboven aangehaalde problemen in het kader van de opvangcentra wenst verzoeker tevens te benadrukken dat er, op basis van het AIDA-verslag, nog meer bijkomende problemen bestaan zoals onder meer de beschikbaarheid van tolkendiensten en de mogelijkheid tot rechtsbijstand. Uit het AIDA verslag blijkt duidelijk dat op september 2015 de tolken het werk hebben neergelegd en dat slechts in 3 % van de gevallen in rechtsbijstand was voorzien. Verweerstelt dat er niet in het geheel geen toegang zou zijn tot tolkendiensten of rechtsbijstand.

Hieromtrent wenst verzoeker te verwijzen naar 'Voice of Bulgaria, Who gets detained?', September 2016

" (Stuk 7):

None of the interviewees had a lawyer or access to legal aid during their stay in the detention centre, except for an initial meeting with representatives of the BHC at which point they could receive assistance with filing an application for international protection.

Regarding the detention conditions, one of the main complaints by the interviewees was the lack of interpreters and a real possibility to communicate with the employees in the centre, with doctors, and to get familiar with their rights and the rules in the detention centre. There were also complaints of insufficient food and access to hot water. Detainees in SHTAF — Sofia complained of the inconvenience of having their rooms locked at 10 pm in the evening and unlocked early in the morning, during which time they were not able to use the toilettes. Several interviewees mentioned overcrowded rooms, housing 30-40 people each. It was reported that in SHTAF — Lyubimets men and women were being placed in the same room without being family members. Some of the interviewees signaled verbal and physical threats towards the detainees by employees of SHTAF — Sofia.

Uit bovenvermeld rapport blijkt nog steeds dat het gebrek aan tolkendiensten en gebrek aan juridische bijstand nog steeds actueel is.

Samenvattend kan er worden gesteld dat de asielpprocedure, opvang en de behandeling van asielpzoekers wel degelijk te wensen overlaat en dat verzoeker geen enkele individuele garantie heeft dat hij dergelijke praktijken niet zou moeten ondergaan. Hij werd tevens reeds slecht behandeld en geslagen in het opvangcentrum in Bulgarije.

[...]

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé ».

Dat het EHRM voormelde bewijslast heeft toegepast in een gelijkaardige dublinzaak ;

Dat in de zaak MS.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden :

"358. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime qu'au moment d'expulser le requérant, les autorités belges savaient ou devaient savoir qu'il n'avait aucune garantie de voir sa demande d'asile examinée sérieusement par les autorités grecques. De plus, elles avaient les moyens de s'opposer à son transfert.

359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques. La Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique. Ce faisant, elles auraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l'article 3. Le fait qu'un grand nombre de demandeurs d'asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas obstacle au caractère individualisé du risque invoqué, dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir, mutatis mutandis, Saadi précité, § 132). » ;

Onmenselijke, dan wel onterende behandeling bij gebrek aan opvang

Het is duidelijk dat verzoeker bij de verwijdering naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.; Verzoeker meent immers dat hij opnieuw slecht behandeld zal worden en vreest dat hij terecht zal komen in een opvangcentrum waar een manifest gebrek aan degelijke opvang is; Het gebrek aan opvang aan een persoon die zijn herkomstland (Afghanistan) heeft ontvlucht om redenen zoals vermeld in artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, en reeds sterk getraumatiseerd door de gebeurtenissen in Afghanistan, kan worden beschouwd als een onmenselijke, dan wel onterende behandeling;

Hierbij kan worden verwezen naar het medisch attest (Stuk 8) waaruit blijkt dat verzoeker door een ontploffing in Afghanistan gewond raakte aan het oog.

Het volstaat hier te verwijzen naar het arrest M.S.S., waarbij het Hof het volgende oordeelde:

II. SUR LA VIOLATION ALLEGUEE DE L'ARTICLE 3 DE LA CONVENTION PAR LA GRECE DU FAIT DES CONDITIONS D'EXISTENCE DU REQUERANT

235.. Le requérant allègue que la situation de dénuement total dans laquelle il s'est trouvé depuis son arrivé en Grèce a constitué un traitement contraire à l'article 3 précité.

(...)

2. Sur le fond

249. La Cour a déjà rappelé les principes généraux qui se dégagent de la jurisprudence relative à l'article 3 de la Convention et qui s'appliquent en l'espèce (paragraphe 216-222 ci-dessus). Elle estime également nécessaire de rappeler que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman, précité, § 99). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (*Muslim c. Turquie*, n° 53566/99, § 85, 26 avril 2005).

250. La Cour est cependant d'avis que la question à trancher en l'espèce ne se pose pas en ces termes. A la différence de l'affaire *Muslim* (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis fait à ce jour partie du droit positif et pèse sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transpose le droit communautaire, à savoir la directive 2003/9 du 27 janvier 2003 relative à des normes minimales pour l'accueil des demandeurs d'asile dans les Etats membres (dite « directive Accueil », paragraphe 84 ci-dessus). Ce que le requérant reproche aux autorités grecques en l'espèce, c'est l'impossibilité dans laquelle il s'est trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

251. La Cour accorde un poids important au statut du requérant qui est demandeur d'asile et appartient de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable qui a besoin d'une protection spéciale (voir, *mutatis mutandis*, *Orsus et autres c. Croatie* [GC], n° 15766/03, § 147, CEDH 2010-...). Elle note que ce besoin d'une protection spéciale fait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

252. Ceci étant dit, la Cour doit déterminer si une situation de dénuement matériel extrême peut soulever un problème sous l'angle de l'article 3.

253. La Cour rappelle qu'elle n'a pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'Etat soit engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (*Budina c. Russie, déc.*, n°45603/05, CEDH 2009 -...).

254. Elle constate que la situation dans laquelle s'est trouvé le requérant est d'une particulière gravité. Il explique avoir vécu pendant des mois dans le dénuement le plus total et n'avoir pu faire face à aucun de ses besoins les plus élémentaires : se nourrir, se laver et se loger. A cela s'ajoutait, l'angoisse permanente d'être attaqué et volé ainsi que l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer. C'est pour en finir avec cette situation de précarité et de dénuement matériel et psychologique qu'il a tenté à plusieurs reprises de quitter la Grèce.

255. La Cour note dans les observations du Commissaire aux Droits de l'Homme du Conseil de l'Europe et du HCR ainsi que dans les rapports des organisations non gouvernementales (paragraphe 160 ci-dessus) que la situation décrite par le requérant est un phénomène à grande échelle et correspond à la réalité pour un grand nombre de demandeurs d'asile présentant le même profil que le requérant. Pour cette raison, la Cour ne met pas en doute les allégations de celui-ci.

256. Le Gouvernement grec soutient toutefois que le requérant est responsable de sa situation, que les autorités ont agi avec toute la diligence nécessaire et qu'il lui appartenait de se montrer proactif pour améliorer sa situation.

257. Une controverse existe entre les parties au sujet de la remise au requérant de la brochure d'information destinées aux demandeurs d'asile. La Cour n'en aperçoit toutefois pas la pertinence puisque cette brochure n'indique pas que les demandeurs d'asile ont la possibilité de déclarer à la police qu'ils sont sans domicile et ne contient aucune information sur l'hébergement. Quant à la notification reçue par le requérant l'informant de l'obligation de se rendre à la préfecture de police de l'Attique pour déclarer son adresse de résidence (paragraphe 35 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elle est ambiguë et ne peut raisonnablement être considérée comme une information suffisante. Elle constate que le requérant n'a, à aucun moment, été dûment informé des possibilités de logement qui s'offraient à lui, à supposer qu'elles existent réellement.

258. La Cour n'aperçoit de toute façon pas comment les autorités pouvaient ignorer ou ne pas supposer que le requérant était sans domicile en Grèce. Elle relève que, selon le Gouvernement, il y a à ce jour moins de 1 000 places dans des centres d'accueil pour faire face à l'hébergement de dizaines de milliers de demandeurs d'asile. Elle note également que, selon le HCR, il est notoire qu'à ce jour un demandeur d'asile de sexe masculin et d'âge adulte n'a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d'accueil et que d'après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d'asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l'instar du

requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés (paragraphe 169, 244 et 245 ci-dessus).

259. Bien que la Cour ne soit pas en mesure de vérifier l'exactitude des propos du requérant quand il soutient avoir informé à plusieurs reprises les autorités grecques de sa situation avant décembre 2009, les données précitées sur la capacité d'accueil relativisent l'argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l'origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d'asile en Grèce, la Cour est d'avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d'attendre que le requérant prenne l'initiative de s'adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ces besoins essentiels.

260. La circonstance selon laquelle un hébergement en centre d'accueil aurait entre-temps été trouvé ne change pas la situation du requérant puisqu'à ce jour, aucune voie de communication n'a été établie par les autorités pour l'en informer. Cette situation est d'autant plus préoccupante que cette information figurait déjà dans les observations du Gouvernement soumises à la Cour le 1er février 2010 et que, devant la Grande Chambre, le Gouvernement a indiqué avoir rencontré le requérant le 21 juin 2010 et lui avoir remis en mains propres une convocation sans toutefois l'informer qu'un logement avait été trouvé.

261. Il n'apparaît pas non plus à la Cour que la possession d'une carte rose ait été ou ait pu être d'une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d'asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d'essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés, que pratiquement, l'accès au marché du travail comporte tant d'obstacles administratifs qu'il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphe 160 et 172 ci-dessus). A cela s'ajoutent les difficultés personnelles dues à l'absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l'absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique.

262. Enfin, la Cour note que la situation dans laquelle se trouve le requérant dure depuis son transfert en Grèce en juin 2009, qu'elle est liée à son statut de demandeur d'asile et au fait que sa demande d'asile n'a pas encore été examinée par les autorités grecques. En d'autres termes, la Cour est d'avis que ces dernières auraient pu, si elles avaient agi avec célérité dans l'examen de la demande d'asile du requérant, abréger substantiellement ses souffrances.

263. Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive européenne Accueil (paragraphe 84 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention.

264. Il s'ensuit que le requérant a s'est retrouvé, par le fait des autorités, dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention. Dès lors, il y a eu violation de cette disposition.

Bewijslast

Verzoeker voert aan dat hij het voorwerp zal uitmaken van een nakende uitwijzing naar Bulgarije, dat door België in het kader van de criteria zoals vastgelegd in de Dublin Verordening, als verantwoordelijke lidstaat mogelijks zal worden aangewezen voor de behandeling van zijn asielaanvraag;

Verzoeker brengt conform voormeld arrest het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Bulgarije, hij het voorwerp zal uitmaken van een onmenselijke en onterende behandeling door het gebrek aan menswaardige opvangfaciliteiten en het gebrek aan toegang tot een degelijke asielprocedure;

Op basis van rapporten kan gesteld worden dat tijdens voormelde procedure, verzoeker onderworpen kan worden aan een onmenselijke, dan wel onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat de verzoeker in casu verwijst naar de talrijke rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers in manifest slechte omstandigheden worden opgevangen in Bulgarije;

Vertrouwensbeginsel niet van toepassing

Nu het begin van bewijs van een risico op een onterende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. werd bijgebracht, kan de overdragende Staat zich op basis van het vertrouwensbeginsel niet ontslaan van haar dwingende positieve verplichting om verzoeker niet aan een dergelijke behandeling bloot te stellen door verzoeker desondanks te verwijderen naar de bestemmingstaat;

Dat immers, «Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3 (art. 3), pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'Etat de

destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art. 3). » 4 ; Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen do or andere Europese lidstaten:

« 339. La Cour relève que l'article 3 § 2 du règlement « Dublin » prévoit que, par dérogation à la règle générale inscrite à l'article 3 § 1, chaque Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le règlement. Il s'agit de la clause dite de « souveraineté ». Dans ce cas, cet Etat devient l'Etat membre responsable au sens du règlement de l'examen de la demande d'asile et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité.

340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement, s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

[...]

343. Cette jurisprudence a été confirmée et développée dans la décision K.R.S. (décision précitée).

[...]

la Cour a considéré qu'en l'absence de toute preuve contraire, il fallait présumer que la Grèce se conformerait aux obligations que lui imposaient les directives communautaires prévoyant les normes minimales en matière de procédure et d'accueil des demandeurs d'asile, qui avaient été transposées en droit grec, et qu'elle respecterait l'article 3 de la Convention.

De l'avis de la Cour, au vu des éléments dont disposaient à l'époque le Gouvernement britannique et la Cour, il était permis de présumer que la Grèce se conformait à ses obligations et ne renvoyait pas dans le pays d'origine du requérant, l'Iran.

[...]

345. La Cour doit donc maintenant se demander si les autorités belges auraient dû écarter la présomption selon laquelle les autorités grecques respecteraient leurs obligations internationales en matière d'asile, nonobstant la jurisprudence K.R.S. que, selon le Gouvernement, les autorités administratives et judiciaires ont voulu suivre en l'espèce.

346. La Cour est en désaccord avec le Gouvernement belge quand il fait valoir qu'à défaut de les avoir déclarées lors de son entretien, l'Office des étrangers ignorait, au moment où il a délivré l'ordre de quitter le territoire, les craintes du requérant en cas de transfert en Grèce.

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision KKS. en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement, direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective.

351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant à son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. [...] A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités - ou tolérées par celles-ci - manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, mutatis mutandis, Saadi c. Italie [GQ, no 37201/06, § 147, CEDH 2008-...]).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante. [...]

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphe 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant, ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à

partir d'un grand nombre de sources (paragraphe 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus).

» ;

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Bulgarije;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd :

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het E.V.R.M..

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaatgevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaalgesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

94 Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.H.R.M., verzoeker, op basis van algemene rapporten het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan onterende behandeling in Bulgarije;

[...]

Terwijl, eerste onderdeel van het middel, artikel 3 § 2 van voormelde Verordening laat gelden dat "In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria

niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."-,

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie dienaangaande opmerkt :

"86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico 's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico 's juist kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussén de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

Dat uiteraard op correcte wijze de geciteerde rapporten moeten worden gelezen opdat op wettelijke wijze kan worden geoordeeld of er grond bestaat om toepassing te maken van artikel 3 § 2 van voormelde Dublin Verordening en dit conform de overwegingen zoals opgenomen in voormeld arrest;

Dat wanneer, wordt geoordeeld dat opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers tekortschieten ,om alzo, zonder oog te hebben voor de in voormelde overwegingen bedoeld verbod van overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, te besluiten dat derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, wordt artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening geschonden, aangezien niet met een correcte feitenbevinding tot dergelijke conclusie is gekomen;

Zodat, een schending kan worden vastgesteld van artikel 3 § 2 van de Dublin Verordening in combinatie met artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen;

Verweerster stelt dat verzoeker zeer vaagt blijft in de omstandigheden omtrent zijn behandeling in het opvangcentrum in Bulgarije en aldus niet zou slagen in zijn bewijslast.

Dat verzoeker niet inziet wat hij nog meer kan bewijzen teneinde het risico op een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling aannemelijk te maken;

Dat zoals het EHRM reeds heeft gesteld in zijn arrest van 21 januari 2010, meer bepaald M.S.S. tegen België en Griekenland, de bewijslast niet geheel kan wegen op de schouders van verzoeker, zoals blijkt uit de overweging "352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger. » ;

In de bestreden maatregel maakt de verweerster exact dezelfde foute inschatting m.b.t. de

bewijslastbeoordeling aangaande de toepassing van artikel 3 E.V.R.M.; Bovendien wordt de bewijslast dermate zwaar dat het onmogelijk wordt om een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling ingeval van verwijdering naar Bulgarije aan te tonen, zelfs wanneer verzoeker aangeeft dat hij dergelijke behandeling al heeft ondergaan en zelfs wanneer de verweerster de toestand in de opvangcentra niet betwist;

Zodat, de bestreden beslissing die steunt op voormelde overwegingen die het resultaat zijn van een verkeerde beoordeling van de bewijslast betreffende de toepassing van artikel 3 E.V.R.M., niet afdoende gemotiveerd is;”.

2.3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer vooreerst op te merken dat verzoeker niet aantoonbaar is in een gelijkaardige situatie te bevinden als de verzoekende partij in het arrest MSS. Hij toont evenmin aan dat het EHRM geoordeeld zou hebben dat de situatie in Bulgarije gelijkaardig is aan die van Griekenland t.t.v. het arrest MSS. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III- Verordening naar Bulgarije worden overgedragen.

In de bestreden beslissing werd eveneens expliciet melding gemaakt van de algemene situatie in Bulgarije, waarbij verwezen werd naar het rapport van het UNHCR van 2 januari 2014, het rapport “National Country Report” van 15 oktober 2015 en de “last update” op 24 december 2015 van het Bulgarian Helsinki Committee in samenwerking met ECRE, van het ECRE rapport van 7 april 2014, het AIDA rapport van 15 oktober 2015, last updated op 24 december 2015 en het rapport van het Protection of Refugees and Migrants Program” en “Bulgarian Helsinki Committee” (verder: BHC) genaamd «Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria” met publicatiedatum januari-april 2016.

Zoals reeds supra gesteld blijkt uit het administratief dossier dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 18§1b van de Dublin III Verordening. Dit artikel heeft betrekking op verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere Lid-Staat heeft ingediend of die zich zonder een verblijfstitel ophoudt in een andere Lid-Staat terug te nemen. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de Bulgaarse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van verzoeker inhoudelijk zullen behandelen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er na het rapport van het UNHCR d.d. 01.04.2014 geen nieuwe publicaties van het UNHCR beschikbaar zijn waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Bulgarije omwille van structurele tekortkomingen in het Bulgaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Evenmin heeft het EHRM reeds opgeroepen om alle overdrachten naar Bulgarije op te schorten wegens het bestaan van systematische en structurele tekortkomingen inzake de asielprocedure. De observaties en vaststellingen van het UNHCR zijn een officieel standpunt van het UNHCR dewelke een organisatie is die beschouwd mag worden als gezaghebbend en betrouwbaar.

Waar verzoeker stelt dat uit de verslagen blijkt dat er in Bulgarije erbarmelijke levensomstandigheden zijn, er geen degelijke asielprocedure is, evenals problemen i.v.m. tolkdiensten en de mogelijkheid tot rechtsbijstand, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar is dat er sprake zou zijn van structurele problemen in het kader van de opvang van asielzoekers die worden overgedragen op grond van de Dublin III Verordening. Dit betekent niet dat de Bulgaarse autoriteiten niet tegemoet zouden komen aan hun verplichtingen inzake het respecteren van de minimumnormen.

In de beslissing werd eveneens een onderzoek gedaan naar het al dan niet kwetsbare karakter van verzoeker, waarbij geoordeeld werd dat verzoeker een volwassen man is en er niet kan worden opgemaakt uit het administratief dossier dat hij zou behoren tot een kwetsbare groep. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers. Evenmin toont hij aan dat de analyse op grond van de in de bestreden beslissing vermelde rapporten op foutieve wijze werden gemaakt door de verwerende partij.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van

het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 [...] en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN-procedure nog geoordeeld wat volgt:

(...) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde 'Dublin-terugkeerder' in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde 'Dublin-returnee' zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het 'Dublin-gehoor' aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker "de vermeende feiten niet verder duidt" en deze niet staaft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte om details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn."

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijkt geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNHCR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije. (...)"

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Beide middelen zijn niet ernstig."

2.3.2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen, derwijze dat verzoeker hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

2.3.2.3.2. Het opgeworpen middel – waarbij verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door verweerder gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat hij bij een overdracht aan Bulgarije een reëel risico heeft op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM – dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

2.3.2.3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3.2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of

aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Specifiek met betrekking tot de overdracht van asielzoekers in het kader van de Europese Dublinreglementering concludeerde het Hof van Justitie dat een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze reglementering mag worden overgedragen wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoren tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd

om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138)

2.3.2.3.5. *In casu* is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublinreglementering tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet aannemelijk maakt dat hij in Bulgarije reeds werd onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, moet ook worden benadrukt dat zelfs indien niet blijkt dat een kandidaat-vluchteling in het verleden reeds werd onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Verzoeker wijst in zijn middelen op een ernstig risico op een gebrek aan opvang voor hem in Bulgarije, dan wel een manifest gebrekkige opvang, derwijze dat er sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst in dit verband onder meer naar het door verweerder eveneens gehanteerde AIDA-rapport van oktober 2015.

Wat specifiek het recht op opvang betreft, wordt in de bestreden beslissingen als volgt overwogen:

“Wat betreft opvang dient te worden opgemerkt dat het recht op opvang in Bulgarije is verankerd in artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen. Het SAR stelt in haar reactie op het BHC-rapport dat op basis van artikel 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet asielzoekers die een lopende procedure zitten recht op opvang genieten in de Bulgaarse opvangstructuur (DVZ, vraag 26). Aangezien betrokkene wordt teruggenomen door de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening en dus in een lopende procedure zit, valt betrokkene onder de bepalingen van art. 29 van de Bulgaarse asiel en vluchtelingen-wet wat betreft opvang. Uit pagina 44 en 46 van het AIDA-rapport blijkt voorts dat asielzoekers onderdak, voedsel en medische zorg geboden krijgen, al dan niet met behulp van het Rode Kruis of Non-gouvernementele organisaties. Uit pagina 13 en 14 van het rapport '2015, Country Reports on Human Rights Practices: Bulgaria', van het US Department of State van 13 april 2016 blijkt dat die opvang nog steeds wordt geboden en dat in de opvangcentra geen sprake was van overbevolking, ondanks de toename in oktober 2015 van het aantal asielaanvragen met 450% ten opzichte van 2014. Niettegenstaande dat er kritiek geuit kan worden op bepaalde onderdelen in de opvangvoorzieningen in Bulgarije en dat er ruimte voor verbetering is, leidt dit, gezien hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet tot de vaststelling dat ernstig moet worden gevreesd dat de opvangvoorzieningen dermate slecht zijn dat er kan worden gesproken van systeemfouten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen.”

In het licht van het gegeven dat verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten wordt teruggenomen op basis van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening kan op het eerste zicht worden aangenomen dat zijn asielaanvraag in Bulgarije nog hangende is, derwijze dat niet blijkt dat hij verplicht zal zijn een nieuwe, meervoudige asielaanvraag in te dienen.

In de situatie van een hangende asielaanvraag voorziet het artikel 29 van de Bulgaarse wetgeving wat betreft asiel en vluchtelingen, zoals dit is opgenomen in het administratief dossier, verder inderdaad in een recht op onderdak en voedsel in een transit- of in een registratie- en opvangcentrum voor asielzoekers gedurende de behandeling van de asielaanvraag. Aan dit recht wordt, in artikel 30, een verplichting verbonden voor de asielzoeker onder meer om op het toegewezen adres te verblijven en niet zonder toelating het land te verlaten.

Verweerder verwijst vervolgens naar het *“Annual report on the monitoring of the status determination procedure in the Republic of Bulgaria”* voor het jaar 2015 van het Bulgarian Helsinki Committee (BHC), de pagina's 44-46 van het zogenaamde AIDA-rapport en het mensenrechtenrapport van 2015 betreffende Bulgarije van de US Department of State, waaruit inderdaad kan worden afgeleid dat overeenkomstig voormeld artikel 29 er een recht op opvang in een opvangcentrum bestaat voor asielzoekers in procedure en zij gerechtigd zijn op onder meer voedsel, opvang en gezondheidszorg. In dit laatste rapport wordt, zo stelt verweerder, ook geduid dat er wel degelijk opvang werd geboden en er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra.

Niettegenstaande aldus op het eerste zicht kan worden aangenomen dat asielzoekers met een nog hangende (eerste) asielaanvraag gerechtigd zijn op opvang in een opvangcentrum, dient te worden benadrukt dat in casu zich de situatie voordoet van een asielzoeker die reeds asiel heeft gevraagd in Bulgarije en aldaar reeds in een opvangcentrum heeft verbleven doch vervolgens is doorgereisd naar een andere lidstaat en thans opnieuw zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten.

Wat de situatie van deze zogenaamde *‘Dublinterugkeerders’* betreft, wordt in het door verweerder ook aangehaalde antwoord van de Bulgaarse *‘State Agency for Refugees’* (SAR) in het zogenaamde BHC-rapport (p. 26) gesteld:

“An alien who does not belong to a vulnerable group and who files a subsequent application for protection, as well as an alien whose procedure based on his/her application for protection was suspended under the terms laid down in LAR shall not be entitled to the right to accommodation. In such cases, in order for the procedure to be resumed, the person concerned shall indicate an address at which he/she can be contacted in relation to procedural actions.”

In het AIDA-rapport wordt, waar specifiek wordt ingegaan op de situatie van de Dublinterugkeerders (p. 29-30), vervolgens enerzijds gesteld dat een Dublinterugkeerder met een hangende asielaanvraag in beginsel gerechtigd is op een plaats in een opvangcentrum doch anderzijds ook als volgt geduid:

“There are situations where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation. Usually, it is on the request of the asylum seeker in order to be allowed to live outside the reception centres, effectuated before they travelled to the returning country. This right can be forfeited by SAR, if asylum seekers have left the reception centre for more than three days without prior and due notice, which is a common Dublin cases situation. However, vulnerable applicants, especially families with small children, are generally accommodated upon the Dublin return in spite of this. There is no procedure to assess vulnerability, and the term ‘vulnerable applicants’ in practice is applied in general to families with small children and individuals with disabilities. For those who had opted to reside in an external address at their own expense by signing a declaration to this effect forfeit their right to accommodation and social benefits during the asylum procedure. If a Dublin returnee had signed such a declaration, it still applies when he is returned to Bulgaria and he will normally not be able to access accommodation in SAR reception centres or social benefits upon return.”

In het ECRE/ELENA rapport van februari 2016 (*“Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria”*) wordt specifiek wat betreft Dublinterugkeerders gesteld:

“13. [...] However, there is a high risk that upon return the right to reception has been rescinded, either because the asylum seeker has left the reception centre for more than three days without prior notice or because they had previously opted to reside in an external address and, thus, forfeited their right to accommodation, which is still applicable upon return. The only exception to this is where the returnee is a vulnerable applicant. However as there is no identification of vulnerability in Bulgaria in practice this means that persons with visible vulnerabilities, i.e. families with children, are the only category to be provided with reception.”

en

“32. Arguably, returnees under Dublin and who are readmitted into the asylum procedure are either faced with a risk of destitution where the applicant is outside the State reception system or are at a risk of degrading treatment if access to a reception centre is permitted. Moreover, a heightened risk that Convention violations will subsist is grounded in the increasingly lengthy determination times.”

De vaststelling dringt zich op dat verweerder zich in de bestreden beslissingen voor zijn standpunt dat verzoeker zal kunnen genieten van opvang in Bulgarije steunt op het gegeven dat verzoekers asielaanvraag in Bulgarije nog hangende is enerzijds en passages in allerhande bronnen die aangeven dat een asielzoeker hangende zijn asielaanvraag recht heeft op een plaats in een opvangcentrum anderzijds.

Op geen enkele wijze blijkt evenwel dat hierbij ook de passages in de gehanteerde bronnen in rekening werden gebracht die specifiek handelen over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders die eerder hun opvangcentrum in Bulgarije hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat en die lijken te wijzen op problemen voor deze categorie van asielzoekers om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang. Zo wordt melding gemaakt van de zich typisch in een Dublinsituatie voordoende situatie waarin deze asielzoekers hun opvangcentrum in Bulgarije verlaten zonder voorafgaande mededeling om verder te reizen naar West-Europa en waarin niet blijkt dat bij overdracht aan Bulgarije opnieuw toegang kan worden verkregen tot de opvang, tenzij er sprake is van een duidelijk kwetsbaar profiel. Een dergelijke profiel blijkt in casu op het eerste zicht evenwel niet.

Aldus blijkt prima facie niet dat verweerder bij zijn beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM dat verzoeker recht zal hebben op opvang in een opvangcentrum indien hij wordt overgedragen aan Bulgarije alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. De Raad benadrukt andermaal dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming.

Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om op basis van een correcte feitenvinding na te gaan of gelet op de huidige situatie de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR. Hetzelfde geldt waar verweerder stelt dat hem geen standpunt van het EHRM bekend is waaruit volgt dat alle overdrachten aan Bulgarije dienen te worden opgeschort. Het feit dat verzoeker geen specifiek "*kwetsbaar profiel*" heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontfemen. Wat de aangehaalde rechtspraak van de Raad betreft, wordt verder opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben. Verweerder stipt hierbij met name de beoordeling van de Raad aan betreffende het risico op detentie in Bulgarije en de situatie aan de grens, elementen die evenwel vreemd zijn aan de thans gedane beoordeling.

2.3.2.3.6. De middelen zijn, voor zover besproken, ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg eveneens voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, wijst verzoeker op de door hem aangebrachte grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en de opvangomstandigheden en de werking van de asielprocedure in Bulgarije.

Verweerder betwist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken. Hij verwijst hiervoor naar zijn bespreking van de middelen waaruit volgens hem blijkt dat een miskennis van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De Raad verwijst naar de bespreking van de middelen en kan daarnaast slechts aangeven dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM alle relevante omstandigheden in rekening zijn gebracht. Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.5. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS